



SMOLENICKÝ POSOL



25. výročie vydávania
Smolenického posla

3/2016

FARSKÝ ČASOPIS, XVI. ročník, 4.9.2016 na titulárnu slávnosť farského chrámu

NA CESTE VIERY PETER ŠIMKO

Čo je viera?

Viera znamená rozhodnutie niekomu dôverovať. Nie je to pocit. Viera neznamená niečo cítiť. Je rozdiel veriť, že Boh je, a dôverovať mu. Aj démoni veria, že Boh existuje a trasú sa (Jak 2,19). My však máme Bohu bezvýhradne dôverovať!

Podobne je to s láskou. Láska znamená rozhodnutie niekomu darovať sa. A nie to, že k nemu niečo cítim. Je pekné, keď je láska sprevádzaná citmi, ale láska sama nie je cit. Ukazuje nám to aj sám Boh, ktorý o Izraelitoch vraví: „Štyridsať rokov sa mi priečilo toto pokolenie.“ (Ž 95,10), a napriek tomu sa ďalej o nich stará, ochraňuje.

Ako sa rodí viera

Predstavte si otca, ktorý učí svoje dieťa chodiť: Najprv ho drží za ruky stále. Potom ho na jeden krok či dva pustí a zase ho zachytí. Potom ho nechá bez držania dlhšie a dlhšie, nechá, aby dieťa k nemu išlo a on pred ním cúva, ale vždy pripravený zachytiť ho, keby náhodou padalo. Až nakoniec príde okamih, kedy dieťa už suverénne a sebaisto chodí samo a bez opory a nepotrebuje otcovu ruku, aby ho podopierala. Presne takto sa rodí viera.

Najprv vnímame ako sa veľmi prejavuje Božia moc. Boh nás mocne oslovuje. Možno aj uzdravuje. Koná. Človek sa podobá Pavlovi, ktorý padá oslnený Božou Slávou. Vtedy sa človek obráti a rozhodne sa Bohu uveriť.

Potom nasleduje nádherné, sladké obdobie. Sú to „ružové týždne“ Boha a človeka, ktorý sa mu otvoril. Všetko je krásne, plné svetla a radosti. Človek si v tejto chvíli myslí, že má pevnú vieru. Ale v skutočnosti ešte nemá takmer žiadnu vieru. Cieľom tohto obdobia je dať človekovi silu, aby sa rozhodol vydať na cestu skutočnej viery. Spevníť ho a pripraviť na okamih, kedy začne jeho viera naozaj rásť a stávať sa skutočnou vierou.

Skúšky viery

A potom začne cesta. Boh postupuje presne ako otec z príkladu, ktorý učí dieťa chodiť: na okamih, na chvíľočku nás pustí. Príde zrazu kríza, nebezpečenstvo, bolesť, strata radosti... Dokážeme Bohu v tejto „skúške“ dôverovať? Ak áno, v nasledujúcom okamihu sa presvedčíme, že naša dôvera nás nesklamala! Zažijeme novú skúsenosť Bože moci a lásky. Opäť sa vráti radosť. Vyrieši sa problém, ktorý nás trápil. A naša viera sa skrze túto „skúšku“



Farská púť v roku Božieho milosrdenstva. Foto Eva Cisárová

upevní a o kúsok narastie.

A nastupuje kríza a temnota – stále väčšia a väčšia! Boh nás vždy vedie až na hranicu našej dôvery. Znova a znova musíme prekračovať svoje hranice a odvažovať sa do neznáma, do temnoty, do neistoty, kde nič nevidíme, nič nechápeme, nič nepoznáme – a jediné, čo nám ostáva, je rozhodnúť sa dôverovať Bohu aj napriek všetkému tomu, čo vidíme, cítime a chápeme – alebo padnúť!

Toto je cesta viery. Až keď sa budeme zmietať v skutočných pochybnostiach a v skutočnej temnote a v skutočnej kríze a všetko bude proti nám – až potom môžeme urobiť ten posledný krok viery, povedať Bohu ono: „A predsa, napriek tomu VERÍM!“

Kráčať vo viere

Výsledkom je istota viery. Viera, ktorá už ani trochu nepotrebuje vidieť, ani cítiť, ani chápať. Viera, ktorá nepotrebuje barličky zázrakov. Viera, ktorá je pevná uprostred temnôt i beznádeje, dúfa proti nádeji a je istejšia, než akékoľvek videnie, či čítanie!

Dôverovať je niekedy ťažké, ale práve to chce Ježiš od nás! A nielen to. On chce ešte viac! On chce, aby sme mu dôverovali úplne! Úplne a vo všetkom!

Dnes máme príležitosť Ježišovi povedať: „**Ano, Pane, verím ti! Verím ti, Ježišu! A idem s tebou! Púšťam sa do tohto úžasného dobrodružstva, ktoré pre mňa máš, hoci o ňom neviem vôbec nič. Neviem, čo ma čaká, ale viem, že pôjdeš so mnou! Ty ma veď, Pane, úplne ti dôverujem!**“

POZVÁNKA

10.9.2016 (v sobotu)

o 11.00 hod.

bude v prípade priaznivého počasia slávená sv. omša
na Záruboch
pri príležitosti

25. výročia posvätenia kríža.
9.6.2016 sa pripravíme na toto slávenie večernou adoráciou (po sv. omši) a prednáškou pána dekana ThLic. Petra Šimka.

VŠETCI STE SRDEČNE VÍTANÍ!

EDITORIÁL

„Kedy je uzávierka príspevkov? Môžem ešte poslať článok?“ Táto otázka nám od vás čitateľov znie ako rajska hudba a radi kvôli vám ešte jeden, či dva dni počkáme.

Do tohto hodového čísla sa nám nazbieralo naozaj nezvyčajne veľa hodnotných príspevkov od mnohých autorov.

Máme za sebou leto bohaté na aktivity, zážitky a udalosti. Svetové dni mládeže, púte, výlety, dobrovoľnícke aktivity a v neposlednom rade tri týždne prác na kúrení v kostole a príchod pána kaplána.

V ďalekých krajoch, či doma, s úsmevom na tvári a niekedy možno aj so slzami v očiach, prežívajú svoje radosti a bolesti, všetci sme na ceste viery.

Učíme sa dôverovať Bohu aj sebe navzájom. Ako je dôvera dôležitá v medziľudských vzťahoch, o to dôležitejšie je dôverovať Bohu. Na začiatku je vždy rozhodnutie.

redakčná rada

FARSKÁ PŮŤ V ROKU MILOSRDENSTVA

MONIKA BIROŠÍKOVÁ

Múzeum Jána Paula II. vo Wadoviciach, Zebrzydovská kalvária a Sanktuárium Božieho milosrdenstva v Krakove – to boli hlavné „ťaháky“ farskej púte 18. júna, na ktorú sa vydalo vcelku zaujímavé zoskupenie od teenagerov až po „skôr narodených“.

Vo Wadoviciach spolu putujeme prierezom celého života pápeža Jána Pavla II. v jeho rodnom dome, ktorý je fenomenálne kreatívne prerobený na jeho múzeum.

Na výnimočnom pútnickom mieste Zebrzydovskej kalvárii obdivujeme baziliku s obrazom Božej Matky Kalvárskej s obrovským komplexom a zaujímavosťou – s 52 zastaveniami krížových ciest. Podľa toho i Poliáci nazývajú toto miesto Poľský Jeruzalem.

Lagiewniki Krakov – Sanktuárium Božieho milosrdenstva. Možnosť pomodliť sa pred obrazom Milosrdného Ježiša, pozrieť si celu sr. Faustíny, zúčastniť sa prednášky slovenskej sestry pôsobiacej priamo tam a následne poďakovať Bohu na sv. omši, ktorú slúži náš duchovný otec. V Sanktuárii Božieho Milosrdenstva sa spájame s niekoľko tisíc pútnikmi spoločne v modlitbe Korunky Božieho milosrdenstva. Stojím v úžase a s bážňou a dúfam, že sa na tieto miesta ešte vrátim!

Chcem ešte poďakovať organizátorom p. Janke Zvonárovej, za sprievodné slovo p. Dárii Jajcayovej a odslúženie sv. omše a duchovné prevádzanie počas púte nášmu p. dekanovi ThLic. Petrovi Šimkovi.

Tešíme sa niekedy nabudúce!

BEŽALI SME S OTCOM BISKUPOM

TERÉZIA DRDULOVÁ



Minulý rok zavítal na Letný tábor samostatnosti pre deti so zdravotným postihnutím pomocný Prešovský biskup Milan Lach. Deti mu vtedy spontánne poďakovali, že prišiel a sami od seba ho pozvali, aby prišiel znova. Sľúbil a slovo dodržal. Pomedzi jeho mnohé povinnosti strávil s nami v prvý deň tábora nejaký čas. V príhovore k mladým dobrovoľníkom zdôraznil, aké je podstatné, aby sa mladí ľudia vedeli dávať a vyzdvihol ich obetavosť. Po načúvaní, čo počas roka prežili niektoré z detí, sa spontánne odfotil s prítomnými. Keďže minulý rok otec biskup jazdil na vozíku, osmelený dobrovoľník Peter ho pozval na náš Maratón na kolesách, ktorý sme pripravovali na záver tábora. Poprosil ho tiež, aby pozval aj niekoho zo svojich kolegov. Otec biskup ako správny skaut výzvu prijal. Cieľom maratónu bolo spolu nabehať 42 km a tiež minimálne takú istú trasu prejsť spoločne na bicykloch a handbikoch. V sobotu prišli na miesto, kde sa konal spomínaný Maratón na kolesách dvaja a neskôr ako plánovali. Medaily boli rozdane a rodičia s deťmi postupne odchádzali. Sťihli sa pozdraviť a zaželať deťom a rodičom šťastnú cestu domov. Obloha sa mierne zatiahla a nastal výborný čas na beh. Niektorí z nás bežali, iní sadli na handbiky, bicykle alebo pomáhali s nakladaním vecí do auta. Tým, ktorí dovedy bežali len popri deťoch, sa tak podarilo poriadne si zabehnúť. Otec biskup a jeho kolega kaplán bežali dohodnutú trasu a dokázali, že zostávajú v dobrej fyzickej kondícii. My sme si beh vychutnali a zapotili spolu s nimi. S otcom biskupom bežali veriaci i neveriaci. V cieľi im dobrovoľníci odovzdali tie dve medaily, ktoré jediné zostali, napriek tomu, že sme vopred nevedeli, koľko presne ľudí sa pridá a zúčastní Maratónu. Už teraz sa tešíme na ďalšie stretnutie a novú disciplínu pre otca biskupa. Celý tábor sme začali i ukončili s otcom biskupom a ďakujeme jemu i všetkým, ktorí sa za nás modlili alebo nám inak pomohli. Naša námaha mala veľký zmysel a odozvu vo vzájomnom obohatení sa zdravých i tých menej zdravých.

JÚLIA RAKOVSKÁ METAFORY

**VOLÁŠ MA METAFOROU BÁSNE,
KEĎ SRDCOM PÍŠEM TVOJE RÝMY.
A KAŽDÁ HLÁSKA RAZOM ZJASNIE
V BIELYCH RIADKOK AJ MEDZI NIMI.
PÍSMENÁ V NEŽNÝ SÚLAD SPLETÁM
ISTE. S TEBOU NA VEČNÉ VEKY
CHCEM VLIEVAŤ ŽIVOT NAŠIM VETÁM.
BYŤ PRAMEŇOM VO VLNÁCH RIEKY,
MYŠLIENKOU STVORENÉHO SVETA.
NECHAJ ICH PLYNÚŤ DO NEZNÁMA,
NECH POSKLADÁ NÁS DO SÚVETIA
DOBROTA, NEHA, LÁSKA SAMA.**

V KOSTOLE NÁM BUDE V ZIME TEPLEJŠIE

PETER ŠIMKO A FARSKÁ EKONOMICKÁ RADA

Máme za sebou najväčšiu investičnú a stavebno-inštalačnú akciu tohto roka. Potreba riešiť kúrenie vo farskom kostole bola skloňovaná zo všetkých strán už dlhé roky.

Farská ekonomická rada na našich spoločných stretnutiach prediskutovala možné riešenia a návrhy. Napokon sme sa rozhodli práce zrealizovať v letnom období cez prázdniny v mesiaci júli. Vybrali sme firmu PTE Servis s.r.o. z Klčovian, ktorá najviac vyhovela našim požiadavkám a mala dobré referencie. Projektová dokumentácia bola vypracovaná Miroslavom Hotovým v apríli 2016. Drevárske práce zabezpečil pán František Danko z Dechtíc

Práce sa začali hneď na začiatku júla. Znamenalo to presunúť sv. omše do bývalej kláštornej kaplnky. Rehoľné sestry z Kongregácie sestier Najsvätejšieho Spasiteľa (Spasiteľky) nám ochotne poskytli priestory bývalého kláštora a Charity. Farníci si tak mohli pripomenúť nedávne časy, keď sme mali v našej farnosti rehoľné sestry a mnohí radi navštevovali ich kaplnku. Na začiatku júla teplota vystúpila pomerne vysoko, obvykle sme sa pri sv. omši aj dost zapotili.

Práce začali už pred kostolom, lebo sme museli od plynovej prípojky cez celý areál dotiahnuť rozvod plynu až do zadnej časti kostola. Plynový kotel bol umiestnený v podveží, kde sú toalety.

Rozvody vedúce do lavíc boli ťahané pod historickou dlažbou, čo si vyžiadalo otvorenie dlažby, vykonanie výkopových prác a napokon opätovné polozenie dlažby. V presbytériu boli trubky vedené pod dreveným pódium, ktoré bolo takisto treba demontovať, a po položení trubiek opäť zložiť. Pódium bolo čiastočne znížené. Pred vykurovacou sezónou, v jesenných

mesiacoch budú do lavíc namontované výhrevné telesá.

Pri demontovaní pódia bol zaujímavý nález drevenej tabuľky, na ktorej boli vyryté mená tých, ktorí toto pódium montovali – „22. 10. 1975 v čase pôsobenia vdp. Stanislava Bukovana podľa novej liturgie“. Pri montáži pódia bola tabuľka



Hasiči počas záverečného upratovania.

opäť uložená na pôvodné miesto s doplnením zoznamu brigádnikov pri súčasných prácach.

Veľká časť prác bola urobená dobrovoľnícky. Cez pracovné dni pomohli zvlášť členovia Klubu dôchodcov pod vedením pani Boženy Gajdovej a naši miništranti. Preukázali veľkú ohotu a obetavosť. Po presťahovaní liturgických vecí do kláštornej kaplnky začali prípravné práce.

Posúvanie lavíc, rezanie dlažby, výkopy na trubky, ošetrovanie dreva. Potom mohli urobiť odbornú časť prác kúrenári.

Ďalšia a nie menej náročná etapa bolo opätovné polozenie dlažby, montáž pódia a posúvanie lavíc. Boli to fyzicky náročné činnosti. Aby sa práce stihli, pracovalo sa po celý deň aj cez víkendy.

Pri upratovaní sa zapojilo niekoľko desiatok farníkov rôznych vekových skupín individuálne či ako členovia rôznych organizácií alebo firiem. Ide hlavne o Klub dôchodcov a potom firmy či organizácie, ktoré pomohli pracovnými prostriedkami ako zdvíhačky z pneuservisu pána Hodulíka, píly na dlažbu zo Železiarstva a potom z OÚ malé nákladné vozidlo, kde sa dával odpad a vozil zásypový materiál.

Bolo milé a povzbudzujúce, ako sa do záverečných prác, kedy sa pracovalo až do neskorých hodín zapojili aj snúbenci, ktorí mali mať svadbu v sobotu 23.7.

Významnou pomocou nám boli aj naši hasiči, ktorí sa hlásia každoročne k svojmu patrónovi sv. Floriánovi. Urobili všetky nebezpečné výškové práce. Prášenie kobercov, umývanie dlažby, čistenie priestorov, vysávanie a iné drobné ale časovo náročné činnosti si vyžadovali tiež veľkú dávku trpezlivosti.

Sme radi, že sa nám napokon v rámci našich možností a aj vďaka finančnej dotácii Obce Smolenice (3300 EUR) podarilo túto investičnú akciu zrealizovať pomerne rýchlo a bez komplikácií. Celkové náklady za kompletnú realizáciu kúrenia, ktoré naša farnosť vynaloží sa blížia sume 20 000 EUR.

Spoločná práca nás navzájom zblízuje, pokiaľ je zameraná na dobré dielo, ktoré je v Božej rži. Spoločné posedenie vo farskej záhrade po ukončení prác bolo taktiež utužením spoločenstva. (foto iš)

ÍŠŤ DO BANE NEZNAMENÁ LEN ŤAŽKO PRACOVAŤ

MICHAL TURANSKÝ

Dozvedel som sa o pripravovanej akcii – farský výlet – baňa v Častej, 26.6.2016. Pre mňa sa tu ukázala možnosť stráviť zaujímavé popoludnie s priateľmi, turistikou v Malých Karpatoch, návštevou bane - o ktorej som dovtedy nepočul. Dlhो som neváhal.

Stretli sme sa v dobrej nálade rôzne vekové kategórie – deti, mládež i dospelí. Čakanie na autobus sme si skrátli, hlavne chlapci, ako inak – futbalom. Pred začiatkom nášho dobrodružstva sme sa spoločne s pánom dekanom zverili pod ochranu Panně Márii, aby viedla naše kroky.

Cesta autobusom utiekla rýchlo. Dedina Častá – výstup a naša výprava mohla začať. Počasie nám prišlo tiež. Stúpali sme



do kopca po asfaltke, neskôr nás privítal hustý les. Po chvíli sme objavili veľkú diery v zemi, ktorá bola zároveň vchodom do bane. Tu tma naozaj ako v rohu – svietili sme si iba lampášmi, poniektorí

čelovkami. Naplno rozžiarené detské oči sa objavili, keď sme prišli ku koncu bane a začalo sa dolovanie polodrahokamov. Vonku sme sa potom poumýšľali v prírodnom potoku, posilnili dobrotami z domu. Zahráli sa i na Tarzanov, pretože na stromoch viseli liany, na ktoré sa dalo zavesiť. Výlet sme zavŕšili zmrzlinou a dospelí posedením pri káve. Tak sme sa potom unavení, ale plní zážitkov rozišli domov.

Nedefné popoludnie prežité naplno s príjemnými ľuďmi, objavenými krásami našej prírody a veselými príhodami, o ktoré nebola núdza. Myslím, že môžem za všetkých povedať – VĎAKA - nášmu Otcovi za spoločne strávený čas.

(foto iš)

NIE SME SPOLOK RYBÁROV, SPOLOČENSTVO OKOLO OLTÁRA ZVOLÁVA BOH S KAPLÁNOM MGR. PETROM ŠVECOM SA ZHOVÁRALA IVANA ŠTIBRANÁ



Pani kostolníčka Jeleneková víta pána kaplána.

všetkým kvôli pútnickému mestečku Topoľčianky, kde veriaci roky putujú k Panne Márii Karmelskej. Taktiež kvôli topoľčianskemu zámku, ktorý bol letným sídlom prezidenta Tomáša G. Masaryka, či chovu vzácného plemena koní lipicanov, chovu zubrov a v neposlednom rade aj dobrému topoľčianskemu vínk. Moja cesta ku kňazstvu bola v podstate veľmi jednoduchá. Hneď po ukončení strednej školy som nastúpil na teologickú fakultu Komenského Univerzity a do kňazského seminára, kde začala moja šesť ročná kňazská formácia. V r. 2005 som v Dóme sv. Martina prijal z rúk svätiteľa o. arcibiskupa Mons. Jána Sokola kňazskú vysviacku.

Pôsobili ste na viacerých miestach, čo so sebou prináša istý prehľad o farnostiach a farníkoch. Určite má každá farnosť svoje špecifiká. Čo považujete za univerzálne platné, z čoho sa dá vychádzať bez ohľadu na to, o akú farnosť ide?

Máte pravdu, pôsobil som na viacerých miestach. Bol som kaplánom na deviatich miestach, zväčša to boli väčšie mestá a potom som bol správcom jednej farnosti, do ktorej patrilo sedem dedín. Smolenice sú moje jedenáste pôsobisko. Takže čo sa prehľadu týka, súhlasím s vami, že určitý prehľad o situácii v diecéze mám. Každá farnosť je naozaj iná, už len tým, že sa nachádza v inom kraji, inom dekanáte, a každý kraj je iný – svojou mentalitou, zvykmi – a toto všetko sa potom prejavuje vo fungovaní farnosti. V každom prípade sa však dá povedať, že farnosť ako taká, ako ju definuje aj samotný Kódex kánonického práva, je spoločenstvo zhromaždené okolo Eucharistie, je podstatným princípom, takým univerzálne platným pre všetky farnosti. Ono totiž samotné uvedomenie si toho, že farnosť je definovaná Cirkvou takto, má obrovský význam. V dnešnej dobe mám pocit, ako keby naše farnosti zabúdali na to, že sú spoločenstvom, v ktorom prím hrá Boh, ktorý zvoláva a nie my sami sme spoločenstvo, ktoré sa len stretáva samo od seba. V tomto si spomínam na nášho profesora liturgiky, už zosnulého dr. Adriana Káčerika, ktorý nám často opakoval, že spoločenstvo okolo oltára zvoláva Boh a nieže my sme sa tu zišli, ako nejaký spolok rybárov. Aj samotné slovo cirkve – ecclesia je zo slova ekklein – čo znamená zvolať na stretnutie. Ak si vo farnostiach ľudia tento princíp neuvedomujú, pôsobi to deštruktívne. Nie je už dôležitý Boh a jeho iniciatíva, ale my a naša. A tak sa vo farnostiach často všetko točí len okolo nás a v popredí je len naše seberealizovanie. A Boh? Ten je odstavený na neviem koľkej koľaji, pokiaľ na neho nepríde rad. Je

17. júla 2016 sme privítali pri sv. omši v Neštichu nového kaplána vdp. Petra Šveca. Posledným kaplánom v Smoleniciach bol v roku 1949 vdp. Imrich Dzíbela. Kým bola u nás komunita sestier Najsvätejšieho Spasiteľa, boli pre našu farnosť, ktorá je aj sídlom dekanátu, významnou posilou výpomocní duchovní v ich komunite. Tešíme sa, že máme v Smoleniciach kaplána. Poskytol nám tento zaujímavý rozhovor.

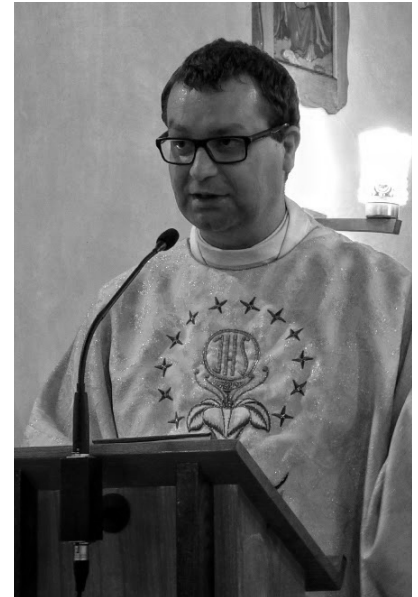
Pán kaplán, odkiaľ pochádzate? Aká bola vaša cesta ku kňazskému povolaniu?

Takže hneď na úvod pozdravujem všetkých čitateľov Smolenického posla s prianím Božieho požehnanja.

Pochádzam od Zlatých Moraviec, z malej dedinky Žikava. Tento kraj je známy pred-

to smutné, ale je to tak. Na mnohých miestach nejde o Pána, ale len o ľudskú seberealizáciu. Veci sa nerobia pre Boha, ale robia sa pre nás, pre naše potešenie, pre pána farára, všetko sa robí len aby bolo, povrchné. Stačí, že je to pekné navonok. A to je celé zle! A ak sa ešte farníci necítia lojálni k farnosti a k svoju pastierovi, ktorého im poslal Boh, ale behajú stále kade tade - za tým kňazom, za oným kňazom, na také duchovné cvičenia, na onakú duchovnú obnovu – a stále dokola, pretože domáci pán farár im vlastne ani nemá čo povedať a pomaly sa nikto ani nespovedá vo vlastnej farnosti, čo je kritický extrém – je to problém. Podobne ako je problém, že kňazi zasa behajú po farnostiach do cudzích košiarov, evanjelizujú ovečky, na ktoré im nikto nedal charizmu ich evanjelizovať a chaos sa len prehľbuje. A napokon, farnosť je zhromaždená okolo Sv. Eucharistie. A to sa

týka hlavne mladých (ale nielen ich), ktorí na toto zabúdajú, že duchovný život nie je v prvom rade o tom, aby sa spolu stretli, lebo nám je spolu dobre, a dobre sa spolu bavili (aj keď to k tomu prirodzene patrí), ale najprv a predovšetkým milovali Boha, čakajúceho na nás vo Sviatosti lásky. Musíme mať odvahu prekročiť horizontálny rozmer communia smerom k vertikále. Ku communii s Bohom, ktoré sa stáva vo svojom najhlbšom jadre sv. communionom (=sv. prijímaním).



Vdp. Peter Švec počas homílie.

V čase, keď nie je kňazských povolání až tak veľa, stúpa aj hodnota prítomnosti kňaza vo farnosti. Očakávania farníkov sú vždy veľké a preto môže dochádzať neraz k stretu ideálnych očakávaní a toho, čo je reálne možné. Čo podľa vás majú farníci od kňaza očakávať?

No tie očakávaní sú niekedy dosť pomýlené. Kňaz je správca Božích tajomstiev a otec veriacich. Pokiaľ sa tohto princípu držíme, tak nemôže dôjsť k žiadnemu stretu očakávaní, ani k nedorozumeniam. Avšak pokiaľ kňaza vo farnosti považujeme za kamoša od vedľa, za úradníka, za zabávača našich detí, či nás samotných, ktorý nám vypĺňa voľný čas, či staviteľa alebo niečo podobné, samozrejme, že potom sa nikdy nedohodneme. Je to podobné, ako keď idete k lekárovi, tak čakáte, že prirodzene sa bude venovať medicíne, keď idete k právnikovi, tak s ním riešite právne veci, keď idete za inštalatérom, prirodzene s ním nebudete preberať demografický vývoj alebo Gaussovu krivku. Takže ak ideme za kňazom s istými očakávaniami, dá sa múdro predpokladať, že tieto očakávaní sa týkajú jeho oboru – vzťahu s Bohom.

Podľa homílií a príhovorov sme si všimli, že máte dobrý prehľad z teológie svätých. Ako sa tento záujem zrodil? Kto je vám spomedzi svätých obzvlášť blízky?

Teológia svätých nie je žiadna novinka v Cirkvi, ako to zdôrazňoval už kardinál Hans Urs von Balthasar, v dielach cirkevných otcov (teológovia do 8. stor). V ich dielach, obzvlášť v homíliách, je prítomný doktrinálny, ale aj spirituálny ráz. Veľmi pekne to vidno napríklad v homíliách sv. Augustína, ktorý vo svojich nedeľných kázňach vysvetľuje tajomstvá viery, ale zároveň aj robí hlboké prepojenie so spiritualitou a duchovným životom. Ako vysvetľuje von Balthasar, príchodom scholastiky sa tieto dva prvky násilne v stredoveku od seba oddelili a vznikla suchá teologická veda oddelená od spirituality, ktorá bola postavená viac na gréckej filozofii ako na hebrejskom biblickom chápaní. Takže jedným z priekopníkov tohto smeru je Von Balthasar a s ním samozrejme aj osobitne celá Nouvelle théologie, s menami ako J. Daniélou, H. Bouillard, H. de Lubac, Y. Congar, L. Charlier, M.-D. Chenu, M. Blondel a ďalší. Tak isto veľkým popularizátorom bol prof. P. François-Marie Lethel, OCD. Ide len o prirodzenú integráciu týchto dvoch prvkov naspäť do jedného teologického celku, akýsi návrat k teológii cirkevných otcov a teda aj ich teologickej metóde. Na otázku, kto mi je zo svätých blízky, je dosť ťažko odpovedať, keďže ich je viac, ale spomeniem aspoň mená ako sv. Ján z Kríža, sv. Hermann Jozef, sv. Páter Pio a bl. Dina Belangér či ctih. Terezita Quevedo. Podľa mňa platí aj tu to pravidlo: my si nevyberáme svätých, oni si vyberajú nás.

Aké sú vaše záujmy? Pri čom si oddýchnete a pookrežete?

Moje záujmy sú predovšetkým teológia - konkrétne dogmatická, to bol vždy môj veľký koníček už od základnej školy. A osobitne mariológia. Avšak u mňa je to dobre zladené, keďže moje záujmy sú zároveň aj mojím oddychom. Oddychujem zväčša pri dobrej knihe, v tichu na prechádzke v horách, pri dobrom filme alebo samozrejme s priateľmi. Ako hovorieval starý dobrý Cicero: ak máš knižnicu s výhľadom na malú záhradku, nepotrebuješ nič. Spojené záujmy a oddych.

Ďakujeme za rozhovor. Želáme vám veľa pekných chvíľ prežitých v našej farnosti. (Foto IŠ)

**MIROSLAVA GREGUŠOVÁ
ĎAKUJEM
PROSÍM, PROSÍM, PROSÍM
ZA BOĽ, ČO V SRDCI NOSÍM.
UŽ ŤA BOŽE UŠI BOLIA,
ŽE PROSÍM STÁLE DOOKOLA.
JA TO VIEM.....,
ŽE MÁLO TEBE ĎAKUJEM.
ŽE AJ KEĎ NEMÁM DÔVOD RÁNO VSTAŤ,
TY NÁJDEŠ MI HO SNÁĎ.
ŽE KAŽDÝ PRE NIEČO MÁ VLOHY,
ŽE MÁM DVE RUKY A DVE NOHY.
ŽE NA SVETE SÚ DETI
A SLNKO EŠTE SVIETI.
ŽE NA JAR ZAKVITNE KRÁSNE SAD,
ŽE MÁ MA NAOZAJ NIEKTO RÁD.
ŽE KEĎ NEZABUDNEM KÚPIŤ CHLEBA,
MÁM HO VŽDY TAM, KDE TREBA.
ŽE NAJCENNEJŠIE VECI NEDAJÚ SA KÚPIŤ,
ŽE SKUTOČNÚ LÁSKU NEMÔŽU VÁM NÚTIŤ.
ŽE MÁME OTCOV A AJ MAMY,
BRATOV, SESTRY, KAMARÁTOV, ŽE NIE SME SAMI.
ŽE ODDÝCHNUŤ SI MÔŽEM A LEŽAŤ NA TRÁVE,
KEĎ MÁVAM SRDCE BOĽAVÉ.
VEĎ JE TOHO TOĽKO, MNOHO!
AKO NEMAŤ RADOSŤ Z TOHO?
TAK UŽ IBA JEDNO PROSÍM,
NECH TO SLOVKO ĎAKUJEM
PRI SEBE VŽDY NOSÍM.**

TÝŽDEŇ NA KORLÁTKU MARTIN STRUHÁR



Chcel by som sa v mene celého kolektívu poďakovať organizátorom tábora (najmä pánu Jánovi Jakubcovi a Martinovi Slezákovi), nášmu dekanovi, (ktorý za nami prišiel, aby u nás slávil svätú omšu a bohoslužbu slova), ale aj rodičom, ktorí nás podporili jedlom a robili si o nás starosti.

Odhádzali sme od fary v Smoleniciach. Na aute sa dopravila batožina a my sme cestovali buď na bicykli alebo peši z Bukovej. Odtiaľ sa pešo na hrad dostanete asi za dve hodinky. Uby-

tovaní sme boli v miestnej starej škole (Cerová-Rozbehy). Počas nášho tábora sme zažili veľa duchovných zážitkov, veľa zábavy a trošku práce. Bol to týždeň, plný života! Každé ráno sme slávil svätú omšu u sestier v Domove sociálnych služieb Bojková. Potom sme išli na hrad, kde sme pracovali približne do druhej. Začali sme modlitbou a potom bolo našou úlohou skrášľovať okolie hradu vysekávaním burín, kosením alebo miešaním malty. Po zvyšok dňa sme boli pri vode buď na Jablonickej priehrade alebo na rybníku pri Cerovej. Potom, čo sme sa osviežili, sme mali večerný program. Zaspievali sme si, zatancovali, boli sme sa prejsť alebo sme mali opekačku. Najkrajší zážitok bol, keď k nám na opekačku prišiel pán dekan, sestričky z Bojkovej a ďalší naši kamaráti od nás zo Smoleníc, Lošonca a Cerovej. Postavili sme obetný stôl a večer sme slávil svätú omšu na hrade a pod hviezdami. Bol to príjemný večer, ktorý sme strávili spievaním, rozprávaním sa pri ohni a v pohode.

V nedeľu sme slávil svätú omšu v kostolíku na Rozbehoch a plný zážitkov a duchovne obnovení sme sa vrátili naspäť domov. Verím, že naša práca, ktorú sme na hrade vykonali bude Bohu na slávu a prinesie druhým radosť. Verím, že Boh si už nájde spôsob ako.

foto iš

SVETOVÉ DNI MLÁDEŽE KRAKOV 2016

Z POHĽADU PÚTNIKA

TERÉZIA GREGUŠOVÁ



Na Svetové dni mládeže 2016 v Krakove som sa dostala trochu zvláštnym spôsobom. Išla som ako náhrada za dievča, ktoré ochorelo a to deň pred odchodom. V stredu 20. 7. 2016 sme odchádzali do Poľska. Žiaľ, na hraniciach sme mali menšie problémy, tak sme prišli neskoro v noci. V našom autobuse bolo totižto viac ako polovica účastníkov z Ukrajiny. Medzinárodné fórum mladých, na ktoré sme cestovali, sa uskutočnilo v Čenstochovej a organizovala ho Komunita Emanuel. Keďže sme podstatne meškali, nevedeli sme, ako sa zachovajú rodiny, v ktorých sme mali byť ubytovaní. Našťastie, boli veľmi milí a chápaivi. Ja som bývala s ďalšími tromi mladými dievčatami u manželov, ktorí mali dospelé deti. Starali sa o nás ako o vlastné, boli veľmi pohostinní a zhovievaví. Celé fórum prebiehalo v novej športovej hale a bolo tam 4 000 mladých ľudí z celého sveta. Všetci spoločne sme v jeden deň pešo putovali na Jasnú horu do Sanktuária Panny Márie Čenstochovskej, kde sme mali svätú omšu a večer gospelový koncert. Na fóre sme mali doobeda bohatý program - tanečná rozsvička, chvály, vyučovanie, adorácia, omša. Poobede bol program voľnejší,

ale vždy bolo čo robiť. Mali sme rôzne workshopy, prednášky, skupinky zdieľania sa. Každý deň mal inú tému - láska, milosrdenstvo, radosť, evanjelizácia a sláva. Mne sa najviac páčil deň milosrdenstva, konkrétne večer, kde sme mali celovečernú adoráciu, spoveď, skupinové modlitby. Bolo úžasné vidieť toľko mladých ľudí pokope - a z toho veľké množstvo chalanov - chváliť Boha. Vďaka tomu, že program bol v angličtine, mohla som si otestovať a zlepšiť angličtinu. Spoločne s mladými z iných krajín sme sa prihlasovali na dobrovoľnícke služby, napríklad sme pomáhali vydávať jedlo a zažili sme pri tom kopec zábavy. Po piatich dňoch sme odchádzali do Krakova, kde sme nevedeli, čo a ako bude. Keď sme prišli do našej farnosti v Krakove, zaregistrovali sme sa a ubytovali sme sa v rodinách. V Krakove sme mali doobeda program v našej farnosti a poobede býval väčšinou program s pápežom. Veľmi sa mi páčila krížová cesta s pápežom, kde boli na každom zastavení spravené menšie divadelné predstavenia.

Na Campus Misericordia sme odchádzali v sobotu ráno a tam malo byť posledné stretnutie s pápežom. Putovanie tam bolo veľmi dlhé a náročné, no keď sme dorazili do nášho sektora, konečne sme si vydýchli. Večer prišiel pápež a mali sme s ním adoráciu a večerné chvály. Tam sme strávili aj náročnú noc v chlade a rose. O šiestej ráno nás zobudila živá hudba z hlavného pódia s otázkou, načo vstávať v tak krásny deň. V nedeľu doobeda sme mali sv. omšu s pápežom. Po nej sme znovu putovali späť do farnosti a odtiaľ autobusom domov na Slovensko.

Zažiť Svetové dni mládeže bola veľmi pozitívna skúsenosť. Spoznala som nových kamarátov a napriek cudziemu prostrediu a množstvu ľudí z rôznych krajín som sa medzi nimi cítila bezpečne. Atmosféra sa dá len ťažko opísať, no vidieť toľko ľudí spolu chváliť Boha a radosť sa je nezabudnuteľným zážitkom. Myslím si, že každý mladý človek by to mal skúsiť a zažiť. Som vďačná Bohu za možnosť zúčastniť sa Svetových dní mládeže.

(foto autor)

KRISTÍNA MURÁROVÁ

20. júl, deň odchodu na Svetové dni mládeže. Udalosť, ktorá nemá vo svete žiadnu obdobu. Mnohí z nás sme na SDM išli po prvýkrát plní očakávania, radosti a možno i s trochou strachu.

Rozlúčili sme sa so svojimi najbližšími a s ich požehnaním sa vydali na cestu- smer Poľsko. Prvá zastávka Osvienčim, kde sme okrem Slovákov stretli i iné národy. Pozreli sme si obidva koncentračné tábory a pokračovali do Lisowic. Je to farnosť v diecéze Gliwice, kde sme sa zúčastnili Dní v diecézach. Zažili sme privítanie, aké sme nečakali. Rodiny, v ktorých sme mali niekoľko dní bývať, držali v rukách transparenty s nápisom "Srdečne vítame" spolu s našimi menami. Po dlhej ceste sme sa ubytovali v rodine, ktorá nás prijala ako svojich.

Na druhý deň nás čakala cesta bicyklom do blízkej dediny. Tam sme mali obed a aktivity a samozrejme omšu v malej kaplnke. V piatok sme mali výlet do banského skanzenu Tarnowskie Góry. Boli sme v hĺbke okolo 40m s nízkymi stropmi. V sobotu nás čakal športový deň v blízkom mestečku Lublienec. Okrem nás Slovákov tam boli aj napr. Američania, Poliaci a iné národy. Súťažilo sa v basketbale, volejbale, a iných športoch. Večer nás čakala v meste večera spojená s koncertom rôznych skupín z



okolía mesta. V nedeľu mali v Lisowiciach tzv. Fest, čiže niečo ako sú u nás hody. Čakala nás sv. omša s prekvapením. Na našu počesť zasadili vedľa kostola magnóliu, ako pamiatku, že sme tam boli.

Po pondelkovej sv. omši sme sa rozlúčili s rodinami a dobrovoľníkmi, ktorí nám pripravili program, s kňazmi a vlakom z Lublinca sme išli do Krakova a Skawiny. V parku sa konal otvárací ceremoniál a všetky slovenské sv. omše a katechézy.

Na otváracom ceremoniáli účinkovalo tanečné divadlo ATak sv. omšu celebroidal Mons. Stanislav Zvolenský. V utorok nás čakala púť do Lagiewnikov, kde sme sa modlili korunku Božieho milosrdenstva. Potom sme sa presunuli do Krakova na Błoni, kde bola otváracia sv. omša s kardinálom Stanislavom Dziwiszom. Stretnutie so Svätým Otcom sa blížilo, čo bolo poznať aj na tom, že každým dňom pribúdalo v Krakove viac a viac ľudí. Autobusy, vlaky a električky boli preplnené, nie vždy bolo možné sa hneď dopraviť na miesta, kde sa konal program. Chcelo to vždy dávku trpezlivosti, ale aj námahy, keďže sme veľa krát museli ísť peši niekoľko kilometrov. Bolo úžasné vidieť tisíce mladých ľudí usmiatych a veselých z rôznych krajín a národností. Zdravili sme sa a rozprávali zvyčajne anglicky. Potom sme išli na Błoni, privítať pápeža Františka, na ktorého sme už netrpezlivo čakali. V sobotu ráno po sv. omši sme sa z Krakova vybrali na 12-kilomet-

rovú pešiu púť. Konečne sme prišli na Campus misericordiae. Sice sme skončili v úplne inom sektore ako sme mali, ale nám to nevadilo. Nakoniec ma prekvapilo, že na vigíliu som aj ja mala možnosť ísť do veľmi blízkeho sektoru, ktorí bol určený pre kňazov na omšu. Po eucharistickom požehnaní nasledoval koncert známych piesní v slovenčine a iných jazykoch. Potom sme sa už pobrali do nášho sektoru kde sme si rozložili spacáky a snažili sa zaspáť a aspoň trochu si oddýchnuť. Tu sme museli vydržať do ďalšieho dňa, kedy mali SDM vyvrcholiť. Nasledujúci deň bola sv. omša vyslania. Začala o 15 minút skôr kvôli búrke, ktorá nám hrozila. Prihovoril sa nám pápež František. Nakoniec vyhlásil nasledujúce SDM, ktoré budú v Paname.

Tieto svetové dni mládeže boli pre mňa požehnaním, spoznala som veľa ľudí, veľa kultúr a aj napriek všetkým masám to bol nezabudnuteľný zážitok, pretože SDM sú jasným dôkazom toho, že Cirkev stále žije. Bola to riadna skúška dôvery a môjho strachu kvôli teroristickým útokom ale Pán Boh sa postaral. Tak čo, uvidíme sa v Paname?

(foto autor)

Z POHĽADU DOBROVOĽNÍKA TOMÁŠ FANČOVIČ

Čas plynie. A už aj od svetových dní máme pekných pár týždňov, no ich atmosféra v nás stále pretrváva, ako v pútnikoch, tak v dobrovoľníkoch. Z Božej milosti som mal možnosť zúčastniť sa Svetových dní mládeže v Krakove ako medzinárodný dobrovoľník. V tomto článku sa však nebudem rozpisovať o všetkých svojich zážitkoch, o tom čo som prežil alebo čo sa mi všetko prihodilo na tejto púti. Na to by ani celé tieto noviny nestačili. O jedno sa však s vami podeliť chcem, o ducha a poznanie.

Na svetových dňoch sa podľa mojich informácií zúčastnilo cez 2,5 milióna ľudí, z čoho bolo asi 10 000 nás dobrovoľníkov, ktorí sme sa starali o ostatných pútnikov. A práve cez službu týmto ľuďom mi Otec ukazoval mnohé veci. Viete, my Slováci sme o jednu vec naozaj veľmi ukrátení. Sme ukrátení o poznanie, resp. len veľmi málo z nás pozná alebo zažilo Ducha Cirkvi. Pravého Ducha Cirkvi, ktorý žije v každodennom živote. U nás, keď sa človek narodí, tak s ním väčšinou hneď utekajú na krst, a tak nejak kvôli babke musí prejsť aspoň po birmovku a potom dovi-dopo. V lepšom prípade ešte v nedeľu zavítame do kostola, prespíme kázeň a usmievame sa na polku dediny, úsmevom číslo 3, pričom si o nich aj tak myslíme svoje. Nejak sa nezamýšľame nad tým, či sú naši kolegovia, priatelia, známi veriaci alebo nie. Nejdem nikomu nič vyčítať, ja som bol taký istý. A práve z toho ma Boh vytrhol pomocou ľudí zo všetkých možných krajín sveta, s ktorými som sa stretal na ulici, s ktorými som pracoval, s ktorými som komunikoval. To, čo znamená byť kresťanom, mať bratov a sestry po celom svete, mať spoločného Otca, ale aj toho „otca v bielom“, teda patriť do Cirkvi, som zažil až v Krakove.

A zažíval som to každý deň. Nie je nad to ráno vstať a vidieť biely úsmev Nigérijca, ktorý ti s úsmevom na tvári praje: „Good morning, brother.“ [dobré ráno, brat] (v živote predtým som ho nevidel). Raňajky ti spraví sestrička z Poľska, lebo „jej to nerobí problém“. K tomu sa pridá kamoška z Oravy, ktorá ti podáva čerstvú kávu a ideš do služby, pričom po ceste stretáš cudzích ľudí (spolupútnikov), ktorí ťa však s úsmevom na tvári všetci zdravia, lebo vidia tvoje pútnické tričko. Prídeš do služby, padnú ti papiere, nevadí! Už ti ich traja ľudia zbierajú, lebo... chcú. Nemôžeš si ísť pre obed, lebo nestíhaš?



Krakov
SDM 2016

Nevadí, lebo ti preňho ďalší dobrovoľníci skočia. Idem na kávu, počujem gitaru, smiech, kto to je? Španieli na terase. Ani neviem ako a už som medzi nimi, nerozumiem slova, ale viem, že som jedným z nich a rovnako ako oni, aj ja by som za nich dal prvé aj posledné. A potom príde TO, a ty stojíš v mase ľudí a za hlasitého burácania PAPA FRANCESCO skáčeš a kričíš po španielsky, taliansky, anglicky, že sme „pápežova mládež“. V ten deň som videl stovky mladých dobrovoľníkov, ktorí šlapali po totálnom daždi 20km zo svojej služby, len aby mohli byť hodinku s Františkom. A on ich za to odmenil, nazval ich (nás) apoštolmi milosrdenstva. Podobné veci som videl okolo seba neustále. Vtedy som sa rozhladol po tých davoch ľudí a uvedomil som si jednu vec: Cirkev vo svete ŽIJE a je len na mne, či v nej chcem žiť alebo len prežívať.

Ďakujem za možnosť zažiť niečo tak výnimočné, ako boli Svetové dni mládeže v Krakove. Ďakujem vám všetkým, ktorí ste sa za nás tu doma modlili a budem naozaj šťastný, pokiaľ budem pri smolenickom kostole stretať stále viac a viac usmiatych kresťanov každého veku.

Nakoniec mi nedá neukončiť modlitbou: Pane, daj mi do srdca milosť, aby som dokázal drobnými a nepatrnými skutkami milosrdenstva meniť život nielen sebe, ale aj ľuďom naokolo. Ježišu, dôverujem ti.

ŠKOLA PRE MALÝCH PIGMEJOV (RWANDA)

MONIKA KOVÁČOVÁ

Opieram sa o modré dvere malého žltého domu. Vo februári bola z neho ešte stará práchnivá kríkmí obrastená cha-trč, do ktorej by ste sotva odložili záhradné náradie. Dnes už je z toho centrum pre najchudobnejšie deti Kibeha a okolia, do ktorého denne chodí 43 malých černoškov. Niektorí idú pešo aj dve hodiny. Keď som sa v decembri rozprávala s otcom Pawlowskim, poľským misionárom, ktorý už 40 rokov pôsobí v Rwande, a medzi rečou sme spomenuli, že by sme mohli vymyslieť niečo pre deti, ne-tušila som, že sa sem nečakane ešte vrátim.

Otec Pawlowski nám pomohol s prestavbou budovy a ja som s kamarátkou Jankou, ktorá mi sem prišla pomôcť na dva mesiace našla učiteľky, vybrali sme deti, zariadili dve triedy, obliekli a obuli ich, keďže väčšina mojej batožiny boli odevy a hračky od rôznych darcov zo Slovenska. Polo-vica z našich detí sú pygmejovia, jeden z troch kmeňov v Rwande, ide o pôvodných obyvateľov, dnes ich už je žiaľ len okolo jedného percenta. Žijú na okraji spoločnosti, nemajú skoro nič a takú chudobu ako majú oni som ešte v Rwande nevidela. Známi sú hlavne svojou keramikou, ktorú vyrábajú ručne bez hrnčiarskeho kruhu. Deti sú podvýživnené a trpia kožnými chorobami z nedostatočnej výživy. Keď sme posledný májový týždeň po bojoch s úradmi centrum otvorili, moji rwandskí kamaráti a aj ses-try palotínky ma nechápali, že berieme do centra pygmej-ské deti, nakoľko pre nich sú doslova „špina“, beznádej a sami ich odmietajú. Veľa ľudí reagovalo na centrum tak, že po dvoch týždňoch zavrieme. Podľa nich tak chudob-né deti nie sú dostatočne inteligentné, pomoc je zbytoč-ná, rodičia sú vraj nezodpovední a hlavne pygmejovia po týždni prestanú chodiť.

Naše predškolské centrum je otvorené už tri mesiace a zatvoriť veru neplánujeme! Akurát sa musíme kvôli úra-dom presťahovať do inej budovy. Všetci naši žiačikovia prichádzajú denne, dokonca aj vtedy ak sú chorí. Naše centrum, ktoré je podobné svojim konceptom škôlke, je pre nich malým miestom nádeje. Začali sa konečne us-mievať a vzdelanie je pre nich odmenou a nie povinnosťou. Ráno začínú vždy okolo ôsmej. Prvé čo spravia je, že sa musia umyť, niektorí kompletne ☐ Pomodlia sa a spoza okien možno počuť ako sa učia anglické a kinyarwandské pesničky, počítajú, vedia už trošku písať, rozpoznávajú prvé samohlásky a sú naozaj šikovné a neskutočne poslušné. Nie je medzi nimi vôbec rozdiel, bez ohľadu na to, z akého kmeňa sú. Deti sú rovnaké. Učia sa bez prestávky do 10:30 a keď nesiem tácku plnú pohárikov nutričnej kaše, už aj sa tlačia pri umývarkach. Pomodlia sa pred jedlom a už ich počuť diskutovať a chichotať sa pri kaši. Ak niekto skončí skôr, ostatní mu už nalievajú zo svojich pohárikov. Delia sa bez toho, aby som im povedala. Ak niekto vyleje, hneď to po ňom starší upratujú. Sú zvyknutí sa o seba navzájom starať a pomáhať si. Piatky sú špeciálne. Vtedy dostanú aj sladký chlebík a banán. A tešia sa z toho naozaj ohromne. Keď sa najedia (pre niektorých je to jediné jedlo za deň) môžu sa hrať. Vonku alebo vnútri. No a pre naše deti tak samozrejmé hračky sú pre nich naozaj obrovská radosť.

Keď mamy ich deti privedú, domov sa nevracajú, keďže bývajú aj dve hodiny chôdze. No nesedia nič nerobiť len tak. Rozbehli sme záhradný projekt, pôdu už máme, v pláne je darovať im semenka. Počas čakania na deti môžu tak chodiť sadiť a úrodu si môžu nechať. Okrem toho, väčšina pygmejských žien sa naučila vyšívavať. Učili aj mňa, ale majú

teda oveľa viac trpezlivosti. Ich výrobky sú naozaj krásne a doniesla som ich aj na Slovensko.

Okrem nášho centra s deťmi som si i naďalej ponechala niektoré aktivity v zdravotnom centre, pomáhala som že-nám z asociácie, ktoré šijú a pletú. Aj ich deti sú našimi žiakmi. No a po nociach sme rozbehli archív Zjavení Pan-ny Márie v Kibeho, takže konečne sa dávajú dokopy do-kumenty, nahrávky a niekedy len zdrapy papierov po 35 rokoch.

Učiteľkovanie som si žiaľ až tak „neužila“, keďže som mu-sela hlavne riadiť centrum, vybavovať v banke, účtovať, platiť sociálne, dane a človek by ani nepovedal, že v našej dedine Kibeho by bolo okolo takého malého centra, tak veľa behačiek.

Ale boli aj ťažké chvíle. Otec Pawlowski musel odísť do Eu-rópy na 3 mesiace z viacerých dôvodov. Moja spriaznená



duša, 85-ročná františkánka, ktorá ma učila sociálny sys-tém v Rwande a vždy ma podporovala v centre, mala au-tonehodu cestou na letisko. Do Kibeha sa už živá nevrátila. A aj Janka, ktorá mi pomáhala, po dvoch mesiacoch odišla. Zostala som sama na polovicu mojej misie v Kibeho, ale bola to pre mňa osobne poučná a hodnotná škola života. Pygmejské deti a ich rodičia sa chcú dať pokrstiť, centrum funguje a deti chodia.

Pred tým, než som zbalila kufre, som sa motorkou vybrala moje malé „biedky“ navštíviť a pozrieť ich v osadách. Pr-výkrát som ich videla ešte v marci, keď sme vyberali deti. No teraz už boli tie „naše“ iné, už sa viac usmievali, ne-báli sa, boli umyté, odeté a mali topánky. A keď sa spýta-te prečo, tak povedia, že chodia do školy k Sv. Vincentovi Pallottimu. Síce zatiaľ ich je len 43, no keď som videla ako veľmi sa zmenili a že naozaj chcú, pomyslela som si len jedno. Tie prebdené noci, vyčerpanosť, frustrácia z úra-dov, nepochopenie a samota naozaj stáli za to. Len jedno si želali – aby ich mohlo k nám chodiť viac. A snáď sa to čoskoro podarí.

Prestavba centra, vybudovanie kuchyne, WC, celkové za-riadenie boli hradené zo zbierky Pôstna krabička pre Af-riku, ktorú organizuje SKCH. Celková suma vyšla na 5,000 EUR. Celkové mesačné náklady na stravu pre 43 hladných krkov, materiály, hygienu, platy zamestnancov, vodu a iné sa momentálne pohybuje okolo 250 EUR.

Foto autorka

BOH UZDRAVUJE (LOURDES)

DÁRIA JAJCAYOVÁ

Ako každý rok, aj tento sa začiatkom júla vybrali dve odhodlané Slovenky dobrovoľníčiť do „hlavného mesta chorých“ – do Lourdes. Po dlhých rokoch cestovania autom, prepravu vystriedala kombinácia lietadlo + auto. Namiesto dvoch dní presun trval len pár hodín a služba sa mohla začať. Kamoška sa ako „druhorodička“ ocitla v kuchyni pri umývaní riadu, ja ako „dlhorodička – hospitalier“ som dostala klasicky službu na stanici resp. letisku. V prípade voľného času som mohla vypomôcť taktiež v kuchyni, resp. v kúpeľoch. Prvé dni (a nielen tie) boli v znamení stretávania sa so známymi. Povieť vám, je to úžasný pocit, keď sa síce rok nevidíte, ale stretnete sa a máte dojem, že ste sa rozlúčili len pred pár hodinami resp. dňami. Čo vám budem hovoriť, je to ako keď prídete domov, medzi svojich. Spomeniem len, že popri duchovných činnostiach a dobrovoľníckej službe sme stihli zachytiť aj prejazd cyklistov z Tour de France a s ním spojený ošial cez toto malebné mestečko. Spolu s domácimi sme si vychutnali ohňostroj, ktorý sa pravidelne uskutočňuje (tuším skoro v každom meste a mestečku) počas francúzskeho štátneho sviatku „Dobytia Bastily“ 14. júla na záver dňa. Počas desiatich dní sme toho prežili veľmi veľa, načerpali sme sily (najmä tie duchovné) a verím, že aj vyprosili (ak to bolo v súlade s Božou vôľou) potrebné dary a milosti pre tých, ktorí nás o to poprosili.

Ako vždy, najúžasnejšie zážitky si odnášam zo služby v kúpeľoch. Bola som rada, že som mohla poslúžiť aj Slovákovi, ktorí sa na pár dní zastavili v Lourdes. Počas

svojho putovania po Európe – teda Slovenkám, lebo som slúžila samozrejme v ženskej časti. Nielen z tejto skupiny, ale už viacerí sa ma pýtali, či som za tie roky, čo chodievam dobrovoľníčiť, videla alebo som bola účastná nejakého zázraku. Takého, ktorý by bol viditeľný ihneď, tak taký som nevidela. Ale myslím si, že tých – najmä duchovných – zázrakov je tam dennodenne veľmi veľa. Možno sa o nich dozvieme po čase alebo vôbec. Zázrakov telesných je tiež veľa, ale nie všetci sa s tým podelia, resp. oznámia túto skutočnosť priamo v Lourdes v tzv. Bureau medical. Tu sa všetky takéto prípady evidujú a preverujú. Oficiálne uznaných Cirkvou je 69 uzdravení a všetkých 69 príbehov (spolu s fotografiami uzdravených) je vystavených na 1. poschodí budovy s označením Accueil Jean- Paul II. Okrem toho je tam zmienka aj o tom, že sú tisíce (v roku 2009 registrovali vyše 7000) rôznych prípadov uzdravenia, ktoré sa udiali buď ponorením do kúpeľa, pitím vody, po požehnaní Najsvätejšou Sviatosťou Oltárnou alebo po sv. prijímaní. Keď budete v Lourdes, choďte sa tam pozrieť.

Môj dlhoročný známy sa s nami podelil o dva príbehy, ktoré si vypočul priamo od ľudí, ktorým sa stali. Bolo to počas jeho tohtoročného dobrovoľníckeho pôsobenia v Lourdes, keď práve slúžil v kúpeľoch. Prvý: stretol asi 45 ročného muža, ktorý mu povedal, že keď mal 6 rokov, mal leukémiu a liečil sa. Rodičia ho zobrali do Lourdes, a keď sa vrátil domov, viac leukémiu nemal, nevrátila sa. Teraz po rokoch spolu so synom prišiel opäť do Lourdes, aby sa poďakoval. Dru-



hý: Američan, ktorý mal nevyliciteľnú formu rakoviny a doktor mu nedával žiadnu nádej. Manželka ho presvedčila, aby navštívil Medugorje, tak tam išiel. Rakovinu už nemá a prišiel do Lourdes so synom sa poďakovať.

Nuž, Bohu nič nie je nemožné, alebo ako sa hovorí, lekár lieči, ale Pán Boh uzdravuje.

Foto autorka

POVZBUDENIE OD DATOGOV (TANZÁNIA)

EMÍLIA BIHARIOVÁ

Po niekoľkých mesiacoch som sa opäť vrátila do centrálnej Tanzánie, aby som pokračovala vo výskume Datogov. Etnikum, v ktorom takmer úplne absentuje základné vzdelanie, pretrvávajú pôvodné náboženstvo, štýl tradičného obliekania či mnohé kultúrne inakosti a proces globalizácie preniká len veľmi pomaly.

Prívlaskty ako zaostalí, nedomoderní alebo jednoducho barbari utrhli títo ľudia nielen od tanzánskej vlády, ale aj od okolitých etník a ťažko najst miestneho kňaza, ktorý by mal chuť na náročný misionársky chlebiček. Mne naopak ich rozdielnosť imponuje a snažím sa preniknúť do ich sveta, uvedomujúc si, že rozhodne majú niekedy navrch.

Siedme prikázanie: Nepokradneš! Je medzi nimi zažitá až do kosti. Dvere sa nezamykajú, obyvatelia domácnosti sú často rozlezení kade-tade a vy môžete prísť na návštevu a najst dvere otvorené. Dverami myslím vysušenú kravskú kožu či z prútia zátarasu, v lepšom prípade drevené vráta. Hrnce, úroda, všakovaké maličkosti, koráľkové ozdoby, domáce zvieratá



- všetko ako na dlani. Nik sa na noc nezamyká a nikoho to ani nezapadne. Veď čo ak by prišiel pcestný a potreboval by prichýliť? K tomu sa vždy varí zopár porcií navyše, akási samozrejmosť pre pútnikov či jednoducho susedov odvedľa, ktorí sa u vás len tak zastavia. Moji známi v najbližšom meste, kde sem-tam kvôli nabitíu všetkých bateriek odskočím, len nechápavo krúčia hlavou, keď im rozprávam o každodennom živote týchto pastierov.

Poznám belgického misionára, ktorý sa im ako jeden z mála venoval, pokrstil za 5 rokov intenzívnej práce len zopár duší. Ja tomu vravím exceletný príklad húževnatosti pre nás kresťanov – vytrvalosť vo vlastnej viere, vedieť ju obhájiť a žiť. Ako často vieme podľahnúť rôznym cudzím vlnám, pluralizmu a zabúdame, kde je naša hlbina. Títo 'pohania' sú mojim povzbudením bežných dní a veľmi rada sa oň podelím s vami. Prajem dobrú chuť k sviatočnému hodovému obedu. (Foto autor)

Z HISTÓRIE ŽIDOVskej KOMUNITY V SMOLENICIACH

ELEONÓRA ČURAJOVÁ, IVANA ŠTIBRANÁ

6. augusta 2016 boli položené v Smoleniciach dlaždicové kamene na pamiatku tých Židov, ktorí boli deportovaní v roku 1942 a už sa nevrátili do Smoleníc.

Stolpersteine v doslovnom preklade z nemčiny znamená „kamene, o ktoré treba zakopnúť“ - názov teda vyjadruje filozofiu pamätníčkov - majú nenápadne pripomínať v každodennom zhone tých, ktorí medzi nami vinou holokaustu už nežijú.

Táto iniciatíva Obce Smolenice a Občianskeho združenia Červenokamenské panstvo je súčasťou projektu Stolpersteine, nemeckého umelca Guntera Demniga. Pamätné kamene sú položené na rozličných miestach v Európe, odkiaľ boli cez vojnu deportovaní Židia.

V Smoleniciach boli symbolicky vybrané dve miesta, kde kedysi židovskí spoluobyvatelia žili a kde boli položené kamene. V Smoleniciach pred Slovenskou sporiteľnou (Jakub Sidon, jeho manželka Júlia Sidonová, rodená Blauová, ich dcéra Blanka Sidonová a Rozália Sidonová, matka Jakuba Sidona) a v Neštichu pred penziónom (Fridrich Beinhacker).

Židovská komunita mala v Smoleniciach niekoľko desiatok členov. Na začiatku 19. stor. tvorili veriaci židia asi 3,7 % obyvateľov. Väčšina obyvateľov boli katolíci. V čase deportácií bol počet Židov v Smoleniciach ešte nižší.

Židia mali v súlade so svojou vierou aj svoje vlastné zvyklosti. Dodržiavali šabat, chodili do synagógy, mali svojho rabína. Pred 1. svetovou vojnou mali aj svoju vlastnú židovskú školu, Izraelita élemi népiskola. Bola na bývalej Baťovni, dnes na ulici SNP. Chodili do nej aj nežidovské deti. Vyučovalo sa po maďarsky, ale dobre sa tu naučili deti aj po nemecky. Židovské deti mali aj hebrejčinu. Ako uvádza aj regionálny historik Štefan Jastrabík, v škole učil židovský učiteľ Jakub Steiner, kým nemusel v roku 1915 narukovať a keďže náhradný učiteľ neprišiel, školu zatvorili.

Po zrušení židovskej školy, sa situácia zmenila a židovské deti navštevovali Rímskokatolícku ľudovú školu.

Židovská obec v Smoleniciach a v Neštichu do roku 1942 podľa spomienok Eleonóry Čurajovej

Smolenice:

- 1) Max Berdach, sestra alebo žena Margita a matka, bývali tam, kde je záhradkárstvo, mali malý obchod so zmiešaným tovarom, mal vtedajšie číslo 28
- 2) Miler – mal hostinec, tam kde je dnes pizzeria
- 3) Sidon – obchod so zmiešaným tovarom, 4-členná rodina
- 4) Sidon Šalamún, manželka, deti – Karol 9r. a Katka 7r.
- 5) Rodina Leblová – 5-členná, bývali tam, kde býva Michal Rožič, mali 2 dievčatá asi 12-14 rokov
- 6) Rabín – býval tam, kde bývali Gregušovi, 4-členná rodina, 2 synovia, Júda a Egon

Neštich:

- 7) Beinhacker – kde je teraz penzión
- 8) Sidon – brat Šalamúna, v Smoleniciach vlastnil hostinec aj obchod so zmiešaným tovarom, asi 4-členná rodina



Žiaci židovskej školy. Na kraji zľava v hornom rade možno vidieť Róberta Čuraja (otec pani kostolníčky Eleonóry Čurajovej a vedľa neho je neskorší smolenický učiteľ a riaditeľ v rokoch 1925 až 1951 Vojtech Chudoba. Židovskí chlapi nosili na hlave kipu. Fotografia sa datuje okolo roku 1906-1907. (archív Eleonóra Čurajová)



Na fotografii z roku 1936 môžeme vidieť aj syna miestneho rabína, Júdu (horný rad, 3. zľava). (archív Eleonóra Čurajová)



Vedľa učiteľa Vojtecha Chudobu je Karol Sidon, jedno z detí židovských obyvateľov. (archív Eleonóra Čurajová)

SVEDECTVO JÁNA PAVLA II. (pripravila Eleonóra Čurajová)

Výraznú schopnosť dialógu s inými vierovyznaniami mal sv. Ján Pavol II. Mesačník Slovo medzi nami (4/2014) uvádza tieto príbehy z jeho života: Ešte v detstve sa Lolek kamarátil so židovským chlapcom Jerzy Klugerom. Raz za ním prišiel Jerzy do kostola, keď ho hľadal a nejaká žena ho posielala preč, že židia tam nemajú čo robiť. Vtedy sa ho Lolek zastal, odvolávajú sa na vieru v toho istého Boha. S Jerzym Klugerom udržiaval dlhodobo vzťahy a radil sa s ním o katolícko-židovských vzťahoch. Jerzy bol pri pápežovi aj počas historickej návštevy Izraela v roku 2000. Silný príbeh sa odohral aj v roku 1945, keď sa podarilo trinásťročnému židovskému dievčaťu utiecť z pracovného tábora v Čenstochovej. Karol Wojtyła bol vtedy seminaristom. Všimol si ju, keď sa zrútila vyčerpáná do snehu na rohu železničnej stanice. Chcela sa dostať domov do Krakova. Dal jej čaj a chlieb na posilnenie a keďže nevládala stáť na nohách, niesol ju niekoľko kilometrov na chrbte. Editha si pamätala meno svojho záchrancu. Keď sa mu chcela po rokoch poďakovať, bol už pápežom. Stretli sa v Ríme a pri Pamätníku holokaustu Jad Vašem. Dojatá Editha cez slzy takmer nedokázala hovoriť, ale zarecitovala verš z Tóry: „Ten, kto zachráni jeden život, ako keby zachránil celý svet.“

FARSKÝ KOSTOL NÁM ODKRYL SVOJE ĎALŠIE TAJOMSTVÁ

ANDREJ LANČARIČ

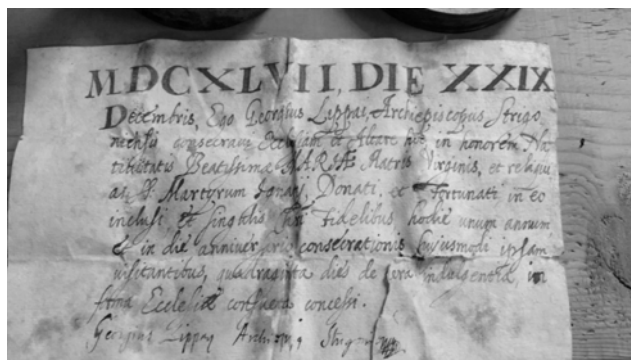
Ešte na začiatku mesiaca júl, na konci svätej omše v oznamoch, keď pán dekan vyzýval chlapov o pomoc pri realizácii prác na kúrení trošku s nami zažartoval a povzbudil každého, kto má záujem vykopat v kostole „poklad“. Trošku som sa vtedy v duchu pousmial, lebo som vedel, že také jednoduché to nebude. O to viac ma teší, že mal svojim spôsobom pravdu a podarilo sa nám odhaliť ďalší kúsok histórie nášho farského kostola a to vlastne iba čistou náhodou.

Pri záverečných prácach sa podarilo nájsť autentickú listinu s textom o posviacke nášho farského kostola spolu s ostatkami svätých mučeníkov. Do konania II. vatikánskeho koncilu bol totiž záväzný zvyk ukladanie pozostatkov mučeníkov do oltára, takže každý oltár uchovával relikvie svätca, a bol teda aj jeho hrobom. Pri vysviacke nášho kostola a oltára doň boli vložené relikvie svätého Ignáca Antiochijského, ďalej svätého Donáta a Fortunáta, ktorí všetci verejne účinkovali v časoch ranného kresťanstva a zomreli mučeníckou smrťou.

Zaujímavá je však pre nás svojím obsahom a historickou hodnotou predovšetkým nájdená listina. Tá totiž potvrdzuje to, čo uvádza kanonická vizitácia z roku 1673 (ad Mgr. Ivana Janáčková, Smolenický posol 2/2015), že kostol bol po prestavbe grófom Gabrielom Erdődyom s manželkou Máriou Pálfiovou posvätený v roku 1647, v prvú nedeľu po Vianociach, čo pripadá na 29. decembra 1647. Otáznou a spornou zostáva informácia z textov vizitácie o tom, že čanádsky biskup Ferdinand Pálfi, bratranec Márie Pálfiovej, manželky smolenického zemepána Gabriela Erdődyho, posvätil novovybudovaný smolenický kostol a hlavný oltár. Listina, ktorá sa v kostole našla je ale písaná v mene svätiteľa Juraja Lipaja, ostrihomskeho arcibiskupa a znie nasledovne:

MDCXLVII, DIE XXIX / Decembris, Ego Georgius Lippai, Archiepiscopus Strigo- / niensis, consecraui Ecclesiam et Altare hoc, in honorem Na- / tiuitatis Beatissimae MARIAE Matris Virginis, et reliqui / as SS. Martyrum Ignatii, Donati, et Fortunati, in eo / inclusi, et singulis Chri(sti) Fidelibus, hodie unum annum / et in die anniuersario consecrationis hujusmodi ipsam / uisitanti- / bus, quadraginta dies de vera indulgentia / forma Ecclesiae consueta concessi.

Georgius Lippay Archiepiscopus Strigoniensis manupropria



čo v preklade znamená:

1647, dňa 29. decembra, Ja Juraj Lipaj, ostrihomský arcibiskup, som posvätil kostol a tento oltár, k úcte Narodenia Panny Márie, Matky, a do neho vložil relikvie svätých martyrov Ignáca, Donáta a Fortunáta, a udelil každému jednému v Kristu veriacemu, ktorý navštívi tento kostol odo dneška až do jedného roka a v deň výročia tohto posvätenia štyridsaťdňové odpustky podľa zvyčajnej cirkevnej formy.

Juraj Lipaj, ostrihomský arcibiskup, vlastnou rukou

Je teda možné, že sa na posviacke kostola zúčastnili obaja cirkevní hodnostári ale z nám neznámych dôvodov to vizitácia nespomína. Alebo sú tieto informácie uvedené vo vizitácii mylné. Oстане to však predmetom ďalšieho historického bádania dejín podhorskeho dekanátu. Určite by bolo načas poznat' o našom kostole omnoho viac faktov ako je nám doteraz známe z dostupných prameňov. Nepoznáme totiž ani len jeho pôvodnú gotickú podobu pred prestavbou. Takisto sa doposiaľ nenašla žiadna rytina, obraz alebo ilustrácia interiéru po prestavbe čo je veľká škoda nakoľko malo zariadenia kostola s pôvodným barokovým oltárom nesmiernu umeleckú hodnotu. Možno raz niekto tento „poklad“ objaví pre nás alebo ďalšie generácie....

Poznámka: Za preklad latinských textov ďakujem historičke Mgr. Zuzane Rábikovej z KPÚ Trnava. (foto autor)

PEVNÉ OBJATIE

MARIANNA HUDCOVIČOVÁ

Prednedávnom som čítala knihu od nemeckej psychologičky českého pôvodu Jiřiny Prekopovej Pevné objetí, Cesta k vnútrnej slobode. Zaujalo ma niekoľko myšlienok, s ktorými by som sa rada podelila.

Autorka po roku 1968 odišla z bývalého Československa do Nemecka a bola pripravená na všetky možné sklamaná, ale nie na skúsenosť, že tunajší ľudia napriek všetkým vonkajším slobodám, sú vnútorne neslobodní rovnako ako ľudia pod diktatúrou. Ich väzenie bolo iné - chorobná ambicióznosť, závislosť na nakupovaní, posadnutosť štíhlou líniou a krásou, workoholizmus a ďalšie závislosti. Poznanie, ktoré si z toho odvodila, patrí k tým najdôležitejším, na ktoré v živote mohla prísť: Skutočná vnútorná sloboda závisí iba na láske. Až vtedy, keď človek dokáže milovať samého seba a svojich blízkych napriek všetkým chybám a krízam a je rovnako bezpodmienečne milovaný, nepotrebuje už žiadne

zástupné istoty a môže skutočne vnímať svoju identitu.

Taktiež sa jej zdalo, že ľudstvu začalo kvôli vedecko-technickému životnému štýlu hroziť kolektívny autizmus. Akoby už ľudia zabudli, ako sa zdieľať s ostatnými a preukazovať im lásku.

Autorka pochopila, že to podstatné v terapii pevným objatím je bezpodmienečná láska. Prúdi s príľnutím a súčasne príľnutie upevňuje. Toto príľnutie pritom nie je najvyšším cieľom, ale vytvára biologický predpoklad pre život lásky - najvyšší cieľ. Na nej závisí naplnenie všetkých našich potrieb bezpečia a dôvery. Až na základe bezpodmienečnej lásky k blížnemu a k sebe samému zakúsime vnútornú slobodu.

Už v matkinom lone dieťa zažíva pevné objatie ako prvotný spôsob života. Aj u nás sa stále viac bábätká nosia v šatkách. Dôležitosť základných emocionálnych skúseností sa nedá dostatočne zdôrazniť: spoľahlivosť väzby, bezpečie,

dôvera, a predovšetkým bezpodmienečná láska. Dieťa prežíva v šatke i obdobie vzdoru s pocitmi zlosti a agresie z toho, že sa musí nosiť. Takéto emócie sa mu nezakazujú, môže ich slobodne vyjadriť hlasom, mimikou, gestami. Šatka mu bráni v tom, aby použilo päste a kopance na vybitie agresie.

Diskutuje sa o tom, aký je dôležitý telesný kontakt matky a dieťaťa, ako dlho potrebuje malé dieťa intenzívny materský kontakt a či sa vôbec o dieťa musí starať matka. Cisár Fridrich II. nechal robiť experimenty na bábätká nechal bábätká krmiť a umývať a zakázal akúkoľvek náklonnosť k nim. Za výsledky bábätká zaplatili životom. Bez hladenia nemohli žiť.

Malé deti oveľa viac ako jasličky alebo bilingválne škôlky potrebujú pohladenie, objatie, poláskanie od mamy. Nezabúdajme na citovú výchovu. Nič nás nestojí a prináša deťom veľa:)

ŠTATISTIKY A OZNAMY

PETER ŠIMKO

Krsty:

5.6.2016 Maroš Sládek
25.6.2016 Filip Sládek
25.6.2016 Vladimír Sládek
24.7.2016 Miroslav Tomašovič
30.7.2016 Daniel Holomek
14.8.2016 Elizabeth Steigauf
14.8.2016 Vladimír Jankovič
21.8.2016 Arianna Joan Matilda Wilson
28.8.2016 Jakub Janiga
3.9.2016 Filip Štrbka

Sobáše:

4.6.2016 Michal Adamček
(Bratislava) a Martina Bartlová
(Bratislava)
10.6.2016 Branislav Rehuš
(Senica - Čáčov) a Silvia
Benedikovičová (Smolenice)
11.6.2016 Martin Žák
(Smolenice) a Jitka Kadlečková
(Smolenice)

18.6.2016 Matej Chrvála
(Smolenice) a Simona
Galgóciová (Smolenice)
23.7.2016 Juraj Šesták
(Smolenice) a Erika Gruber
(Košice)
27.8.2016 Dušan Polakovič
(Smolenice) a Martina
Lančaričová (Smolenice))

Pohreby:

5.6.2016 Jozefína Oravcová
(26.2.1924) - pohreb 8.6.
4.7.2016 Štefánia Repová
(22.2.1936) - pohreb 6.7.
25.7.2016 Igor Kanich
(25.6.1970) - pohreb 27.7.
31.8.2016 Jozef Sirka
(19.2.1948) - pohreb 2.9.2016

UMENIE DAŤ DRUHÚ ŠANCU

DAŠA LANČARIČOVÁ

Dať druhú šancu človeku – priateľovi, manželovi, deťom susedom, kolegom nie je vždy jednoduché. Bráni sa rozum, krúčia sa paragrafy zákonov, na poplach bijú emócie, človek blúdi medzi mantinelmi neochoty, odmietania, zdravého úsudku, beznádeje a kdesi vo vnútri rezonuje odhodlanie pomôcť, vypočuť, podať pomocnú ruku i s predstavou, že si proti sebe pohneváte celý svet. Každý človek vo svojej nedokonalosti má šancu a to často nie iba jednu, aby bol lepšou formou samého seba, nato, aby vyhral svoj vlastný boj so svojim nepriateľom alkoholizmom, nezvládanie svojich emócií, odkladanie dôležitých krokov a rozhodnutí, ktoré ho neraz doviedú na kraj priepasti z ktorej návrat nie je vždy ľahký a možný. Dať sebe šancu znamená poznať sa, tolerovať sa a hlavne vážiť si sám seba. Dať šancu druhému znamená vytvoriť a ponúknuť mu taký priestor a podporu, aby si druhú šancu mohol dať sám. Aj partnerský vzťah má vývin so svojimi nádhernými chvíľami, ale aj krízami. Tie krízy vzťah preverujú a buď ho zocelia, alebo preniesú do inej roviny, alebo ho úplne zničia. V priateľstve je tiež veľmi dôležité dať druhú šancu, hoci jedinou šancou ktorú môžeme poskytnúť je konfrontácia s realitou vo forme následkov. Veľmi radi odkladáme všetky riešenia, zakrývame si oči pred problémami, roky sa topíme vo svojich trápeniach a často sa tvárime, že toto všetko sa nás netýka. Niekedy sa nám zdá, že sme sa so svojimi problémami naučili žiť a zvykli sme si na ne. Urazené a strápené ego sa dobrovoľne utápa v spleti beznádeje a bezvýhodiskovej situácii. Sme zodpovední za svoje pocity a rozhodnutia, ale aj za tých, ktorých nimi ovplyvňujeme a ktorých sme do nich vtiahli. Každá šanca siaha len po naše bytostné hranice sebaúcty.

Koľko šanci v našom živote nám už dal náš Pán? Pri každej spovedi nám dáva šancu na nový život, na obnovu, na odpustenie, na zachovanie sebaúcty a lásky k blížnemu. Každodennou novou šancou je naša viera, nádej a láska. Nenahraditeľnou devízou je nekonečná Božia milosť a schopnosť odpustiť a dať novú šancu. Neodvracajme svoje srdcia od problémov iných, nesúďme a neodsudzujme. Dať druhú šancu je akoby podať ruku nad priepaťou a vrátiť človeka späť do života. Je to veľké umenie a naučiť sa ho dáva šancu iným pre lepší a plno hodnotnejší život.

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Peter Šimko, Ivana Štibraná.

Cenzor: vdp. Peter Šimko.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.

SV. JÁN EUDES DANIELA VALLOVA

Sv. Ján Eudes hovorí, že keby kňazi vedeli, akú moc má kňazské povzbehnanie, viacej by žehnali. Ak sa zdvihne zbožne len jediná ruka na požehnanie, démoni sa touto silou rútia do priepasti. Tak, ako nemožno opísať veľkosť Nepoškvrnenej, tak nemožno opísať veľkosť Božieho požehnanja.

Sv. Ján Eudes má sviatok 19. augusta. Žil v 17. storočí vo Francúzsku. Stal sa kňazom, bol vynikajúcim kazateľom a spovedníkom. Venoval sa formácii diecéznych kňazov.

SVITANIE NA DNEŠNÝ DEŇ

MÁRIA HODULÍKOVÁ

Otvor Pane svoju náruč a prijmi ma k sebe v dnešný deň Daj nech mám oči otvorené pre všetko krásne.. Srdce rozpálené láskou k blížnym. Nech moje ruky nepoznajú v konaní dobra únavu.. Nech moje nohy neustanú na Tvojich cestách. Moje pery nech neprestanú chváliť Tvoje meno. Nech každým dňom volám Tebe na slávu. Daj mi Pane síl, keď dnes poniesiem svoj kríž! Prosim pomôž mi vstať, keď sa podkmem v dnešný deň.. Daj mi dar štedrosti, keď sa stretnem s chudobným,..daj mi dar úsmevu, keď sa stretnem s nešťastným..prosim o ducha pokoja, keď stretnem nervózných v dnešný deň.. daj mi dar pokory a poslušnosti, skromnosti a rozvážnosti, nech viem viac počúvať a pochopiť iných a menej hovoriť o sebe v dnešný deň.. Otvor pane svoje štedré ruky, prijmi ma do nich takého aký som. Ukáž mi cestu a Ty ma veď k svätosti. Amen.

DUCHOVNÉ POVZBUDENIE

JÁN LANČARIČ

Evanjelium ako mi bolo zjavené

Naše malé Slovensko si už odpradáva uctieva Pannu Máriu. Aj naše dva kostoly sú zasvätené práve k jej úcte.

Talianska vizionárka a mystička Mária Valtorta, sediac po úraze na posteli viac ako 9 rokov, napísala svoje videnia, neskôr uverejnené v desiatich zväzkoch pod názvom „Evanjelium , ako mi bolo odhalené“.

Dielo rozpráva o narodení a detstve Panny Márie a jej Syna Ježiša, o troch rokoch Ježišovho verejného života, o jeho umučení, smrti, zmŕtvychvstaní a nanebovstúpení, o počiatkoch Cirkvi a nanebovzatí Panny Márie.

Ján Mária Vianney

Blíži sa sviatok Povýšenia kríža. O kríži píše sv. Ján Vianney: „Na ceste kríža je ťažký len prvý krok. V nás je strach z krížov, ktorý je našim najväčším krížom. Čo môžeme teda stratiť? Prečo nemilovať svoje kríže a nevyužiť ich na dosiahnutie neba? Väčšina ľudí sa od krížov odvracia, uteká pred nimi. Čím viac však bežia, tým väčší ich kríže prenasledujú, väčší ich zasahujú a tým väčší sú zavalení ich ťarchou. Ten kto ide v ústrety krížom, teší sa z toho, že ich stretáva pretože ich miluje. Nesie ich s odvahou, oni ho zjednocujú s Pánom, očisťujú ho a odpútajú od tohto sveta, odstraňujú z jeho srdca prekážky a pomáhajú mu prejsť životom ako po moste, ktorý sa klenie nad riekou.“